

Tots els socis i lectors que escriguin i vulguin donar a conèixer les seves creacions, sempre d'extensió breu, poden fer-nos-les arribar a la seu del Centre d'Estudis Argentonins, plaça de l'Església, 4

UNA MÚSICA QUE JA ÉS CONSTANT

Una vegada i en un lloc que ara no ve al cas, vaig conèixer a un jardiner que llegia Cortazar i a un violoncel·lista que menjava amb els dits.

No sé si eren dos, dos que s'estimaven o només es feien companyia, o eren quatre. Ben mirat, sí, des del primer moment per mi varen ser quatre. El primer era el que podava les magnòlies de la plaça de l'ajuntament; el segon, el seu possible doble, el que planejava les properes vacances d'hivern anant a París a resseguir la ruta d'un dels seus catecismes, "Rayuela". El tercer era aquell músic que se m'emportava al setè cel, quan interpretava, ben sol dalt l'escenari de qualsevol auditori de torn, l'adàgio de qualsevol cuita de Bach. I el quart era aquell que em feia tornar a la terra més primitiva quan menjava d'un cous-cous central, fent pilotes perfectament arrodonides amb el palmell i els dits d'una ma dreta colrada per un sol de justícia de joventut, que mantenia any rera any aprofitant festival de Fez per tornar a la llar familiar, tot i que es protegia amb la xil·lava teixida per una àvia que gairebé ja ni el reconeixia.

Per això, per desfer la duplicitat, un bon dia vaig decidir conèixer-los més a fons, personalment i íntimament, a tots quatre. I així m'ha anat. Ara, a les meves velleses, tinc de música de capçalera totes les cuits de Bach, alternant entre les interpretades per en Jordi Savall i en Missa Maiski; porto deu anys anant a París localitzant un Cortàzar mor massa jove; he provat el cous-cous de vint passos i cent-dos restaurants; i dos cops a l'any, coincidint amb les dues florides de la magnòlia de casa, em tanco a la closca domèstica per, cada vespre ajaçar-me a un terra que, prèviament, he despullat de gespa i folrat de la sorra que em vaig emportant de cada desert que tasto.

Rosa Vila

20,06,06

OPOSICIONS

Seca, completament seca, em sentia la gola aspre i seca com si m'hagués empassat un bol de sorra i ortigues en lloc d'aquell innocent vas d'aigua i aquella petita píndola per relaxar-me. L'A-neurol devia estar caducat. En tenia més a la capseta, i me'n vaig empassar un altre. Malgrat els anys em seguia passant el mateix, abans amb els exàmens i, ara, amb aquella merda de prova per entrar a l'orquestra. Confiava que fos realment com abans, ja que sempre em relaxava després del primer acord, se m'aflluixaven els dits, i tot fluïa amb facilitat.

M'arribaven algunes frases de les peces de piano, esmorteïdes, aprimades pel fet d'haver-se de colar per sota de la porta o per les esclotxes de les juntures. Enfilada de puntes podia veure pel petit rectangle de vidre, a la part de dalt de la porta, el pobre desgraciat que s'estava esmerçant per donar el millor de sí mateix, tot esgarrapant les tecles com un posseït. Estava clar que la tensió li havia endurit els braços, li havia garratibat el cos des del coll fins a la punta dels dits, que no arribaven a transformar els cops sobre el teclat en música, ni de bon tros. El vaig reconèixer. Era en David Ràfols. Quina casualitat, retrobar-lo allà, em sabia greu competir amb ell per aquella plaça, a l'orquestra de la ciutat, tot i que, calia reconèixer-ho, jo sempre havia estat millor, amb diferència. Tanmateix no hi havia volta de full, tocava a un piano per orquestra, més clar l'aigua.

Allò era Mozart, a veure... sí, la masurca aquella era ben bonica, ta-ra-riririrí, ta, tata, ririríiii-ta. Bé, bé, ara estava més relaxat! Millor per ell, pobre David, no havia de deixar un mal record, hi hauria més proves, per altres places, en altres indrets, i aquests dels jurats tot s'ho xerraven. Devia estar suant tot el jurat en ple, a més d'ell, era una llàstima, en David Ràfols era un bon músic, però els nervis el traïen... Aquella masurca... bé, ara molt bé, David, ta-ra-riririrí, ta, tata, ririríiii-ta. S'acostava el final, va arribar el darrer acord, no!, Molt brut, no tenia salvació.

Vaig sentir el meu nom, just en el moment que algú obria la porta perquè en sortís un i hi entrés l'altre. No em va reconèixer, estava igual que en l'època del conservatori, amb el cap descabellat de sempre però ara ple de canes. Jo tampoc no vaig dir-li res, van cridar-me de nou, i vaig avançar directe cap al piano. Sentia un agradable pessigolleig als músculs, i ni l'ombra de la coïssor a la gola. Em sentia molt relaxada.

Era un instrument preciós, un Stenway, com el del meu mestre. Els pedals eren suaus, la banquetta m'anava a la mida, no ballava, estava ben apostada al terra. A en David, pobre, li devia quedar excessivament baixa.

Quan vostè vulgui, vaig sentir, ressonant a l'àmplia sala. Era la veu del director, el mestre Vives. Claro de Luna, oi? Claro de Luna de Chopin, endavant, sisplau. Vaig començar molt suaument, pianíssimo, més que continguda, insinuant sons més que una altra cosa. Era la música que m'anava movent els dits, em semblava a mi, i no a l'inrevés. No havia tocat mai tan tranquil·la, amb la respiració tan acompassada, deixant fluir la sang pels canells, fins al tou dels dits, amb el pensament deixat anar pels dibuixos abstractes de les frases musicals, representacions gràfiques que tan sols jo coneixia. Era algú altre i no jo qui saltava ordenadament amunt i avall formant cascades de sons, rierols, trenats de seda de colors vius que s'empenyien els uns als altres, que formaven diàlegs, preguntes i respostes, que teixien històries, o que fugien com bombolles de sabó que algú empenyia bufant suaument...

Em van haver de despertar amb fortes brandades, havia quedat estesa sobre el teclat, profundament adormida. Vaig acabar estirada a una llitera d'ambulància de camí cap a l'hospital, per fer-me proves. No vaig sentir ni l'acord dissonant que es produí en clavar-se'm el front al piano, entre el fa sostingut i el sol sostingut. Maleït Aneurol. Encara les porto gravades, ambdues tecles negres, sota el serrell que m'he hagut de deixar créixer. Les dissimulo amb maquillatge els cap de setmana que sortim a tocar, per a un aniversari o unes noces d'or. El "paso doble" és el que te més èxit, i darrerament, una polca que hem afegit al repertori, que està agradant d'allò més, especialment als grups de l'inserso.

Anna Cabot